

Arbejdsløshedsdagpenge - fejl hos arbejdsformidlingen

FOB nr. 83.44

Henstillet til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen at genoptage sin behandling af en sag om supplerende arbejdsløshedsdagpenge, da der med en udtalelse fra arbejdsministeriet, som jeg indhentede under min behandling af sagen, forelå væsentlige ændringer i de vurderinger af sagens formidlingsmæssige spørgsmål, som ankenævnet ved sine tidligere afgørelser i sagen havde lagt til grund.

(J. nr. 1982-162-02).

A klagede over, at ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen havde fastholdt sine tidligere afgørelser, hvorefter hun ikke var berettiget til at modtage supplerende dagpenge i perioden fra 25. maj til 31. december 1979.

A havde i 9 måneder fra den 25. maj 1979 et deltidsjob som langtidsledig, selv om hun var og forblev fuldtidsarbejdsløshedsforsikret, og selv om hun først faldt for »26 ugersreglen« den 1. januar 1980. I perioden fra den 25. maj til den 31. december 1979 modtog hun ikke supplerende dagpenge. Efter at A havde rettet henvendelse om sagen til arbejdsløsheds-kassens hovedledelse, modtog hun supplerende dagpenge fra den 1. januar 1980, og indtil hun efter 9 måneder fratrådte det job, som hun havde fået anvist som langtidsledig. Herefter var hun på ny ledig og modtog dagpenge som fuldtidsforsikret.

Om sagsforløbet fremgik af de foreliggende oplysninger, at Odenseafdelingen af De kvindelige arbejdes arbejdsløsheds-kasse den 18. april 1979 indberettede A til arbejdsformidlingen i Odense som langtidsledig. Afdelingen angav ved afkrydsning på blanketten, at A var heltidsarbejdsløshedsforsikret, og at hun ville miste sin dagpengeret den 5. februar 1979. Arbejdsløsheds-kassen anførte endelig, »at medlemmet flytter til ... (en landsby) den 1. maj 1979«.

I en telefonsamtale den 19. april 1979 mellem arbejdsformidlingen og afdelingen af arbejdsløsheds-kassen oplyste afdelingen, at A muligvis ville miste dagpengeretten senere end anført. Arbejdsløsheds-kassen ville underrette arbejdsformidlingen herom telefonisk.

Den 20. april 1979 havde A en samtale med arbejdsformidlingens arbejdskonsulent med henblik på et jobtilbud. Ifølge arbejdsformidlingens notat om samtalen oplyste A følgende:

»Medlemmet fortæller, at hun er udgået af folkeskolens 7. klasse og er ufaglært. Hun har hidtil været beskæftiget ved forefaldende arbejde på fabrikker. Hun har sidst været ansat på ... i Odense i 1 måned i 1978.

Hun flytter til (landsbyen) den 1. maj 1979 og er interesseret i beskæftigelse dér. Hun har intet at indvende mod at arbejde på plejehjem.«

Den 25. april 1979 henviste arbejdsformidlingen A til samtale den 6. maj 1979 med bestyreren for et plejehjem i X kommune.

Den 25. maj 1979 tiltrådte A et job som langtidsledig på plejehjemmet. Der var tale om 56 timers beskæftigelse som nattevagt hver anden uge.

Dagen efter, den 26. maj 1979, underrettede Odense-afdelingen af arbejdsløshedskassen arbejdsformidlingen om, at A først ville falde for »26 ugers-reglen« den 31. december 1979.

Det fremgik af et internt notat af 7. februar 1980 fra arbejdsformidlingen i Odense, at arbejdsformidlingen i anledning af oplysningen om dagpengereguleringens forlængelse internt overvejede »eventuel afbrydelse af arbejdsforholdet, men det blev besluttet, at hun skulle fortsætte arbejdet«. A sås ikke at have været inddraget i overvejelserne.

Af arbejdsformidlingens nævnte notat af 7. februar 1980 fremgik endvidere følgende om baggrunden for arbejdsformidlingens anvisning af deltidsjob til fuldtidsforsikrede langtidsledige:

»Da de anførte job som vagt på plejehjemmene forelå og da det over for mig blev oplyst, at vagterne beskæftiges 56 timer hver anden uge forsøgte jeg, efter aftale med ... forhandling med socialinspektøren i (X) kommune at få stillingerne på plejehjemmene ændret til 40 timers job under hensyn til de fuldtidsforsikrede og da der ikke var ledige deltidsforsikrede, eller at arbejdstiden blev suppleret på anden måde. Dette nægtede (X) kommune under henvisning til overenskomst mellem kommunernes landsforening og Husligt Arbejderforbund.

På et efterfølgende møde om langtidsledige her på kontoret fremlagde jeg igen problemet på grund af de foran anførte oplysninger og på grund af, at kommunen ikke ville fremkomme med andre jobtilbud på fuld tid end dem, der forelå på skolerne, biblioteket og kommunens kontorer. Der kunne ikke blive andre stillinger til ufaglærte kvinder.

På mødet blev det aftalt, at de fuldtidsforsikrede kvinder kunne få tilbud mod at de blev gjort bekendt med, at de som fuldtidsforsikrede ikke havde pligt til at påtage sig deltidsjob og såfremt de ikke ville have de tilbudte job ville få tilbudt et andet job eventuelt inden for amtet. Endvidere skulle de orienteres om, at såfremt de påtog sig jobbet og underskrev arbejdsaftale, skulle de lade sig deltidsforsikre af hensyn til timeantallet.

Nogle enkelte af de fuldtidsforsikrede ønskede ikke at få de anførte job på plejehjemmene og de blev placeret på anden måde i fuldtidsjob.

De der var interesseret i arbejde på plejehjemmene fik en anvisning til samtale med bestyreren på det anførte plejehjem, hvor de blev orienteret om arbejdets art, arbejdstid og lønning. Hver enkelt blev forinden orienteret om, at de ikke var pligtige til at tage arbejdet og hvis de påtog sig det, skulle de lade sig

deltidsforsikre. Der var rift om disse pladser, da de ville få næsten samme løn som på fuld tid og fordi de derved havde fri hver anden uge.

Alle de langtidsledige fik udleveret den gule vejledning for langtidsledige, men jeg må indrømme, at jeg ikke har orienteret dem skriftligt om det foranstående.

I den konkrete sag, (A), kan jeg huske netop den på grund af at hun flyttede fra Odense til (landsbyen) og ikke var interesseret i at få et jobtilbud før hun var flyttet selv om hun eventuelt ikke skulle få udbetalt dagpenge i tiden indtil hun fik arbejde. I forbindelse med min samtale med hende den 20. april 1979, orienterede jeg hende om, at jeg havde opbrugt de arbejdstilbud jeg havde hos private arbejdsgivere og at jeg havde kun ét job på ... plejehjem og orienterede hende som foran anført ligesom jeg gjorde hende bekendt med, at der var dårlige forbindelser fra (landsbyen) til (plejehjemmet). Hertil udtalte hun, på trods af de givne oplysninger, at hun var interesseret i det anførte arbejde på plejehjemmet og jeg forstod, at arbejdstiden tiltalte hende meget.

...«

A oplyste under sagen, at hun kort tid efter, at hun havde tiltrådt jobbet som langtidsledig, modtog underretning fra arbejdsløshedskassen om forlængelsen af den periode, hvor hun havde ret til dagpenge. I den anledning forhørte hun sig hos arbejdsformidlingen, fagforeningen og arbejdsløshedskassen om sine muligheder for at modtage supplerende dagpenge.

Arbejdsformidlingen og den lokale afdeling af arbejdsløshedskassen mente ikke, at der var mulighed herfor. Arbejdsformidlingen nægtede hende endvidere, at hun tilmeldte sig som fuldtidsarbejdssøgende.

Efter at A havde drøftet sagen med andre ansatte på plejehjemmet, rettede hun på ny henvendelse til Odense-afdelingen af de kvindelige arbejderes arbejdsløshedskasse og til arbejdsformidlingen.

Under min behandling af sagen indhentede jeg fra arbejdsformidlingen kopi af et notat om en samtale, som A havde med formidlingen den 6. december 1979. Ifølge notatet havde »kl. ret i, at hun først ville falde på et langt senere tidspunkt end det vi fik opgivet, ... Kl. har imidlertid ikke selv spurgt til sagen og arbejdsløshedskassen har tilsyneladende ikke fået orienteret hende. Ingen kan rigtigt gøre noget for, at denne situation bliver rettet op.

Kl. orienteres om dette og vil overveje hvad hun skal stille op. På hendes spørgsmål fortæller jeg hende, at det er op til hende selv at bestemme om hun vil søge andet arbejde i stedet for det hun har på ... plejehjem ...«

I en skrivelse til arbejdsløshedskassens hovedafdeling, som hovedafdelingen modtog den 17. december 1979, forespurgte A, om det ikke beroede på en fejl, når hun ikke kunne få supplerende dagpenge.

I skrivelse af 27. december 1979 meddelte arbejdsløshedskassens hovedafdeling A, at »såfremt du har stået til rådighed hos arbejdsformidlingen og har dagpengekort for den periode, du har været ledig hver anden uge, er du berettiget til dagpenge, men der skal altså foreligge dagpengekort«. Arbejdsløs-

hedskassen bekræftede endvidere, at A først ville falde for »26 ugers-reglen« den 1. januar 1980.

Ved senere henvendelse til arbejdsformidlingen fik A herefter udleveret dagpengekort og modtog fra den 1. januar 1980 supplerende dagpenge fra arbejdsløshedskassen. Arbejdsløshedskassen meddelte A beslutningen herom i en skrivelse af 12. februar 1980, hvori kassen bl.a. anførte følgende:

»Da det ikke kan være meningen, at du fortsat skal bøde for alle de misforståelser, der er sket, har vi truffet den afgørelse, at du får udbetalt dagpenge på dine kontrolkort.«

Forinden havde A i skrivelse af 9. januar 1980 indbragt spørgsmålet vedrørende sin ret til supplerende dagpenge for arbejdsdirektoratet.

Efter forud indhentet erklæring fra arbejdsløshedskassen og arbejdsformidlingen meddelte arbejdsdirektoratet A i skrivelse af 27. maj 1980, at direktoratet ikke fandt grundlag for at kritisere arbejdsformidlingskontorets behandling af sagen. Direktoratet henviste bl.a. til, at A ifølge arbejdsformidlingskontorets udtalelse selv havde givet udtryk for, at hun var indforstået med deltidsbeskæftigelse og var bekendt med følgerne af en sådan beskæftigelse. A bestred senere indholdet af arbejdsformidlingens udtalelse.

I overensstemmelse med arbejdsdirektoratets klagevejledning indbragte A afgørelsen for arbejdsministeriet, som imidlertid fandt, at der var tale om spørgsmål om adgang til arbejdsløshedsdagpenge. Ministeriet oversendte derfor A's klage til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen.

Under sagens behandling modtog ankenævnet en udtalelse fra arbejdsdirektoratet, hvori direktoratet tog stilling til A's forsikringsmæssige forhold. Direktoratet fandt efter de foreliggende oplysninger, at A havde accepteret at overtage et jobtilbud på mindre end fuld tid, og at hun herved havde tilkendegivet et ønske om at arbejde på nedsat tid, og at A derfor ikke var berettiget til supplerende dagpenge. Arbejdsdirektoratet henviste endvidere til, at A ikke kunne få supplerende dagpenge, når hun ikke havde været anmeldt på arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til fuldtidsarbejde. Direktoratet fandt endelig, at dagpenge, som A havde fået efter den 1. januar 1980, var udbetalt med urette, men at et tilbagebetalingskrav efter omstændighederne kunne frafaldes.

I en skrivelse af 23. december 1980 til A meddelte ankenævnet, at nævnet kunne tilslutte sig afgørelsen i udtalelsen fra arbejdsdirektoratet. For så vidt angik spørgsmålet om arbejdsformidlingens sagsbehandling, bemærkede ankenævnet, at dette spørgsmål faldt uden for ankenævnets kompetence.

A rettede herefter på ny henvendelse til ankenævnet, hvori hun bestred rigtigheden af de oplysninger vedrørende arbejdsformidlingens anvisning af jobtilbud til hende, som arbejdsdirektoratet og ankenævnet havde lagt til grund i sagen.

I den anledning modtog ankenævnet udtalelser fra arbejdsformidlingen i Odense og fra arbejdsdirektoratet. Det fremgik heraf, at arbejdsformidlingen over for A havde præciseret, at hun ikke kunne oppebære supplerende dag-

penge ved siden af § 97 b-beskæftigelse, men ikke om de dagpengemæssige konsekvenser ved eventuel efterfølgende ledighed.

I en skrivelse af 17. juli 1981 meddelte ankenævnet A, at nævnet ikke fandt grundlag for at genoptage hendes sag.

Herefter rettede A på ny henvendelse til ankenævnet med anmodning om, at sagen blev genoptaget. Ankenævnet oversendte A's henvendelse til arbejdsministeriet som en klage over sagsbehandlingen ved arbejdsformidlingskontoret.

Efter forud indhentet udtalelse fra arbejdsdirektoratet meddelte arbejdsministeriet A i skrivelse af 3. november 1981 bl.a. følgende:

»...

Efter de foreliggende oplysninger har formidlingskontoret gjort Dem klart, at De ikke kunne oppebære supplerende dagpenge til Deres løn som § 97 b-beskæftiget. For så vidt angår selve spørgsmålet om Deres accept af at overtage et deltidsarbejde, finder arbejdsministeriet, at arbejdsformidlingskontoret ikke i tilstrækkeligt omfang har sikret sig, at De var klar over konsekvenserne ved at modtage arbejdstilbuddet, ligesom De efter det oplyste ikke har været fuldt ud klar over muligheden for at blive henvist til fuldtidsbeskæftigelse. Man skal herved henvise til Deres oplysning om, at De hele tiden har været fuldtidsforsikret, og til Deres oplysninger om Deres økonomiske forhold.

På grundlag af de foreliggende oplysninger finder arbejdsministeriet således ikke, at arbejdsformidlingskontoret fuldt ud har udfoldet tilstrækkelige bestræbelser for at orientere Dem om Deres forhold i forbindelse med § 97 b-arbejdet.

Arbejdsministeriet kan tilføje, at man ikke har mulighed for at træffe afgørelser om, hvorvidt ministeriets stillingtagen til arbejdsformidlingskontorets behandling af sagen om anvisning af § 97 b-arbejdet kan få betydning for spørgsmålet om Deres ret til supplerende arbejdsløshedsdagpenge i den periode, De havde arbejdet.

Under henvisning til at ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen har gjort opmærksom på, at nævnets afgørelse af december 1980 er baseret på, at arbejdsdirektoratets afgørelse af de formidlingsmæssige spørgsmål ikke ændres, og at en ændring i givet fald kunne være grundlag for en eventuel genoptagelse af sagen i ankenævnet, har ministeriet underrettet ankenævnet om nærværende skrivelse.

...«

Arbejdsministeriet gjorde arbejdsdirektoratet bekendt med sin opfattelse og anmodede direktoratet om at gøre arbejdsformidlingen i Odense bekendt med ministeriets opfattelse.

I anledning af arbejdsministeriets underretning af ankenævnet indhentede ankenævnet på ny en udtalelse fra arbejdsdirektoratet. Direktoratet fandt, at allerede fordi A ikke havde været tilmeldt arbejdsformidlingen som ledig i pe-

rioden maj til december 1979, var hun ikke berettiget til at oppebære supplerende dagpenge i perioden.

I skrivelse af 8. februar 1982 meddelte ankenævnet A, at nævnet ikke fandt grundlag for at genoptage behandlingen af de forsikringsmæssige forhold i sagen.

I anledning af A's klage til mig i skrivelse af 9. februar 1982 anmodede jeg i skrivelse af 22. februar 1982 ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen om en udtalelse efter forud indhentet erklæring fra arbejdsformidlingskontoret i Odense og arbejdsdirektoratet. Jeg anmodede specielt ankenævnet og arbejdsdirektoratet om en udtalelse om, hvilken vægt myndighederne ved afgørelserne havde tillagt det forhold, at A ikke i den omhandlede periode var tilmeldt arbejdsformidlingen, jfr. oplysningen om, at arbejdsformidlingen nægtede at modtage en sådan tilmelding og en udtalelse om, hvorvidt myndighederne ved afgørelserne havde lagt til grund, at klageren ved at overtage jobbet tilkendegav ønske om at arbejde på deltid, jfr. herved A's oplysninger om det modsatte.

I en udtalelse af 17. juni 1982 anførte arbejdsformidlingen i Odense bl.a., at det ikke fremgik af sagen, at A i den omhandlede periode var blevet afvist af arbejdsformidlingen som værende tilmeldt som arbejdssøgende.

Arbejdsdirektoratet anførte i en udtalelse af 21. oktober 1982, at direktoratet havde tillagt det afgørende betydning med hensyn til retten til at oppebære supplerende dagpenge, at A ikke havde været tilmeldt arbejdsformidlingen i perioden maj til december 1979. Det var endvidere direktoratets opfattelse, at A ved at overtage jobtilbud på mindre end fuld tid havde tilkendegivet ønske om at arbejde på nedsat tid, hvorfor hun ikke var fundet at være berettiget til at oppebære supplerende dagpenge. Direktoratet henviste i denne forbindelse til sin ovenfor omtalte skrivelse af 27. maj 1980 til A.

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen anførte i en udtalelse af 21. februar 1983, at ankenævnet i sin afgørelse ikke havde tillagt det vægt, at A ikke var fremmødt på arbejdsformidlingen i den omhandlede periode. Ankenævnet tilføjede, at hvis tilmelding/fremmøde kunne tillægges betydning, ville medlemmet efter nævnets opfattelse have været berettiget til supplerende dagpenge på det tidspunkt, hvor hun efter hovedledelsens anvisning lod sig afkontrollere.

Til spørgsmålet, om myndighederne ved afgørelsen havde lagt til grund, at klageren ved at overtage jobbet havde tilkendegivet et ønske om at arbejde på deltid, anførte ankenævnet, at nævnet havde ment at måtte lægge den af formidlingsmyndighederne foretagne vurdering af dette spørgsmål til grund for sin afgørelse. Da den kompetente myndighed i formidlingsspørgsmål, i første instans arbejdsdirektoratet - efter at være gjort bekendt med arbejdsministeriets vurdering af arbejdsformidlingskontorets rolle i sagen - havde fastholdt, at der ikke var fundet grundlag for at kritisere arbejdsformidlingskontorets behandling af sagen, havde ankenævnet ikke fundet grundlag for en genoptagelse.

I A's skrivelse med bemærkninger til udtalelserne, som jeg modtog den 23. marts 1983, anførte hun bl.a., at hun under samtalen med arbejdskonsulenten den 20. april 1979 havde fået oplyst, at hvis hun afslog jobtilbuddet, ville hun

miste retten til dagpenge, da arbejdsformidlingen ikke havde andet job at tilbyde.

I en skrivelse af 14. juni 1983 anmodede jeg arbejdsministeriet om at tage stilling til yderligere spørgsmål vedrørende arbejdsformidlingens behandling af sagen. Jeg meddelte ministeriet, at sagen gav mig anledning til følgende foreløbige bemærkninger:

»1. Efter min opfattelse havde det været rigtigst, om arbejdsformidlingen i Odense - da formidlingen den 26. maj 1979 modtog oplysning om, at (A) først ville falde for »26 ugers-reglen« den 31. december 1979 - havde taget kontakt med (A) og orienteret hende om hendes retsstilling, herunder om, at det arbejde, som hun havde påbegyndt, ikke kunne opretholdes som et § 97 b-arbejde, hvis (A) ikke ønskede det. Der havde da været den mulighed at betragte arbejdet som et almindeligt anvist deltidsarbejde til en fuldtidsforsikret, hvilket havde haft den virkning, at (A) havde modtaget supplerende dagpenge. Der havde også været den mulighed, at arbejdsforholdet helt var blevet afbrudt med den virkning, at (A) modtog (fulde) dagpenge og i slutningen af 1979 modtog et jobtilbud.

Jeg beder om at modtage arbejdsministeriets bemærkninger til det her anførte.

2. Jeg forstår arbejdsministeriets skrivelse af 3. november 1981 til (A) således, at skrivelsen er udtryk for en ændring af den stillingtagen, som arbejdsdirektoratet tidligere havde taget til formidlingsspørgsmålet. Det er ministeriets opfattelse, at det ikke kan lægges til grund, at (A) ved arbejdsforholdets begyndelse i maj måned 1979 med fuld viden om sin retsstilling fremsatte ønske om at overgå fra fuldtidsbeskæftigelse til deltidsbeskæftigelse. En forudsætning for, at et deltidsarbejde burde tilbydes (A) havde været, at (A) af arbejdsformidlingen havde modtaget en fuldstændig orientering om sin retsstilling, herunder om, at hun havde krav på et fuldtidsarbejdstilbud, at hun ved deltidsbeskæftigelse ikke ville være berettiget til supplerende dagpenge, og at hun ved ophøret af deltidsbeskæftigelsen alene ville være berettiget til delvise dagpenge. Ministeriet har ikke fundet, at arbejdsformidlingen har givet en sådan fuldstændig orientering.

Jeg er enig i denne opfattelse, og jeg er opmærksom på, at ministeriets opfattelse formelt alene fremtræder (og alene kan fremtræde) som en tilkendegivelse over for arbejdsformidlingen og arbejdsdirektoratet vedrørende et formidlingsspørgsmål og ikke indeholder en stillingtagen til spørgsmålet om dagpengereetten.

Jeg beder om at modtage ministeriets eventuelle bemærkninger til det, jeg har anført om forståelsen af ministeriets skrivelse af 3. november 1981.

3. Holdbarheden af den stilling, som arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen har taget til spørgsmålet om (A's) dag-pengeret - efter arbejdsministeriets tilkendegivelse i skrivelsen af 3. november 1981 - må efter min opfattelse give anledning til tvivl. Jeg henviser til arbejdsdirektoratets skrivelse af 25. november 1981 til ankenævnet og nævnets skrivelse af 8. februar 1982 til (A), som nærmere er uddybet - i anledning af min skrivelse af 22. februar 1982 til nævnet - i arbejdsdirektoratets skrivelse af 21. oktober 1982 til ankenævnet og ankenævnets skrivelse af 21. februar 1983 til mig.

Jeg sigter herved til de nævnte myndigheders stillingtagen til

- a) spørgsmålet, om (A) har tilkendegivet, at hun ønskede at overtage et deltidsjob, og
- b) spørgsmålet om (A's) manglende fremmøde i arbejdsformidlingen.

ad a:

Arbejdsdirektoratet har i udtalelsen af 21. oktober 1982 anført, at (A) ved at overtage jobtilbuddet på mindre tid »har tilkendegivet et ønske om at arbejde på nedsat tid«.

Ankenævnet har i udtalelsen af 23. februar 1983 anført, at den kompetente myndighed i formidlingsspørgsmål i første instans arbejdsdirektoratet - efter at være gjort bekendt med arbejdsministeriets opfattelse - har fastholdt, at der ikke har været grundlag for at kritisere arbejdsformidlingens behandling af sagen.

Arbejdsdirektoratet og ankenævnets udtalelser synes ikke at være vel stemmende med det forhold, at arbejdsministeriet i skrivelsen af 3. november 1981 kritiserede arbejdsformidlingens sagsbehandling og gjorde arbejdsdirektoratet bekendt med sin opfattelse og bad arbejdsdirektoratet om at gøre arbejdsformidlingen bekendt med ministeriets opfattelse, jfr. ovenfor under 2.

Jeg beder om at modtage arbejdsministeriets bemærkninger hertil.

ad b:

Under hensyn til, at ankenævnet i sin udtalelse i skrivelsen af 21. februar 1983 har oplyst, at nævnet ikke i sin afgørelse har lagt vægt på fremmødespørgsmålet, finder jeg ikke tilstrækkelig anledning til her at komme nærmere ind på dette spørgsmål.«

Arbejdsministeriet meddelte mig i skrivelse af 22. november 1983, at ministeriet havde følgende bemærkninger til spørgsmålene i min skrivelse af 14. juni 1983:

»ad spørgsmål 1:

Efter arbejdsministeriets opfattelse burde arbejdsformidlingen, da det blev oplyst, at (A) havde ret til dagpenge i resten af 1979, have kontaktet hende og orienteret hende om hendes retsstilling, således at hun på det da foreliggende grundlag selv kunne vælge, om hun ville fortsætte i det påbegyndte arbejdstilbud eller ophøre med henblik på senere at få et arbejdstilbud på fuld tid.

Det er arbejdsministeriets opfattelse, at (A) kunne have valgt at fuldføre det påbegyndte arbejdstilbud, hvis hun efter orienteringen om sin retsstilling havde ønsket det. Hun kunne derimod ikke have fortsat i jobbet i form af almindeligt arbejde uden støtte, medmindre arbejdsgiveren havde accepteret dette.

For så vidt angår spørgsmålet om supplerende dagpenge, er der ikke i arbejdsløshedsloven noget til hinder for, at man kan få udbetalt supplerende dagpenge i et arbejdstilbudsarbejde.

ad spørgsmål 2:

Arbejdsministeriet har som nævnt ikke fundet, at AF-kontoret fuldt ud har udfoldet tilstrækkelige bestræbelser for at orientere (A) om hendes stilling i forbindelse med overtagelse af arbejdstilbuddet. Ministeriet har således i modsætning til arbejdsdirektoratets daværende holdning fundet AF-kontorets sagsbehandling kritisabel.

Som det også fremgår af ombudsmandens skrivelse, har arbejdsministeriets udtalelse alene formidlingsmæssigt indhold. Udtalelsen er således ikke afgørende for, hvad der kan lægges til grund for vurderingen af (A's) dagpenget.

Det bemærkes i denne forbindelse, at ministeriet finder det uheldigt, at direktoratet i sin skrivelse af 21. oktober 1982 til ankenævnet fortsat henviser til sin skrivelse af 27. maj 1980 til (A), hvorefter der ikke er fundet grundlag for at kritisere arbejdsformidlingskontorets behandling af sagen. Til orientering vedlægges kopi af direktoratets skrivelse af 22. august 1983, hvori direktoratet erklærer sig enig i ministeriets opfattelse.

ad spørgsmål 3:

Som nævnt er der ikke i arbejdsløshedsloven noget til hinder for, at man kan få udbetalt supplerende dagpenge i et § 97 b-arbejde, hvis de øvrige betingelser er opfyldt. Det vil først og fremmest sige, at medlemmet skal være dagpengeberettiget og tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid.

Da (A) først falder for 26 ugers-reglen et halvt år efter påbegyndelsen af sit § 97 b-arbejde, er hun dagpengeberettiget på det tidspunkt, hvor hun begynder at arbejde på deltid i henhold til § 97 b.

Arbejdsministeriet finder i øvrigt ikke at burde gå ind i den forsikringsmæssige vurdering af den konkrete sag. Principielt er det imidlertid arbejdsministeriets opfattelse, at der ikke kan udbetales dagpenge for en periode, hvor et medlem - uanset grunden hertil - ikke har været tilmeldt arbejdsformidlingen. Ministeriet lægger således afgørende vægt på dette spørgsmål.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne vedrørende spørgsmål 1.«

Med skrivelse af 9. december 1983 videresendte jeg sagen til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen. Jeg henstillede, at ankenævnet genoptog sin behandling af sagen og meddelte A en ny afgørelse under hensyn til, at der med arbejdsministeriets udtalelse forelå væsentlige ændringer i de vurderinger af sagens formidlingsmæssige spørgsmål, som ankenævnet ved sine tidligere afgørelser i sagen havde lagt til grund.

Jeg henviste nærmere til arbejdsministeriets nævnte udtalelse og til den tidligere brevveksling i sagen, især min skrivelse af 14. juni 1983 til arbejdsministeriet, som jeg samtidig sendte ankenævnet kopi af.

Jeg fandt anledning til særlig at bemærke følgende:

»Jeg er naturligvis enig med arbejdsministeriet i, at det er af afgørende betydning for, om der kan udbetales arbejdsløshedsdagpenge for en bestemt periode, at medlemmet i den samme periode er tilmeldt arbejdsformidlingen som ledig. Dette følger af arbejdsløshedsforsikringslovens § 57, stk. 4, hvorefter et medlem, som vil begære dagpenge udbetalt, ved ledighedens indtræden skal henvende sig til arbejdsformidlingen for at søge arbejde og i ledighedsperioden opretholde kontakt med arbejdsformidlingen.

Ved bedømmelsen af det foreliggende tilfælde må det tages i betragtning, at (A) fra arbejdsformidlingen i Odense modtog fejlagtige oplysninger om, at hun ikke kunne modtage supplerende dagpenge samtidig med § 97 b-beskæftigelse, og at (A) har oplyst, at hun rettede henvendelse til arbejdsformidlingen, der imidlertid nægtede at modtage hendes tilmelding - disse oplysninger, som harmonerer med arbejdsformidlingens fejlagtige vejledning, vil i givet fald kunne undersøges nærmere ved henvendelse til arbejdsformidlingen i Odense.

Jeg forstår da også, at ankenævnet ved sine afgørelser ikke har tillagt tilmeldingsspørgsmålet betydning, jfr. ankenavnets udtalelse af 21. februar 1983 til mig.

Jeg anmoder om underretning om resultatet af ankenævnets fornyede behandling af sagen.

...«

Den 16. marts 1984 sendte ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen mig kopi af sin samtidige skrivelse indeholdende nævnets nye afgørelse i sagen. På grundlag af min og arbejdsministeriets udtalelser samt sagens øvrige akter havde nævnet truffet følgende afgørelse:

»Idet ankenævnet lægger til grund, dels at (A) efter de beregninger, der blev foretaget umiddelbart efter anvisningen til (plejehjemmet) i maj 1979, først ville være faldet for arbejdsbetingelserne i henhold til arbejdsløshedslovens § 55, stk. 1, omkring udgangen af 1979, dels at arbejdsministeriet har fundet arbejdsformidlingens sagsbehandling kritisabel, fordi arbejdsformidlingen ikke har udfoldet tilstrækkelige bestræbelser på at orientere medlemmet om hendes stilling i forbindelse med overtagelsen af omhandlede arbejdstilbud, ligesom hun formentlig fejlagtigt er blevet afvist, da hun angiveligt forsøgte at tilmelde sig som arbejdssøgende med henblik på at få udbetalt supplerende dagpenge, finder ankenævnet ikke længere at kunne fastholde sin tidligere afgørelse, der var baseret på, at medlemmet måtte anses for at have accepteret at få anvist deltidsbeskæftigelse, og at arbejdsformidlingens behandling af hendes sag ikke kunne kritiseres.

Ved sagens fornyede drøftelse finder ankenævnet ikke, at medlemmet, som først den 28. december 1979 blev afkontrolleret som ledig, principielt er berettiget til dagpenge forud for denne dato, jfr. arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4, og det i henhold til § 57, stk. 5, udfærdigede cirkulære af 30. januar 1969 om ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

Spørgsmålet om, hvorvidt ansvaret for, at medlemmet først blev tilmeldt arbejdsformidlingen som ledig den 28. december 1979, skal påhvile medlemmet, henhører under arbejdsdirektoratet, hvis afgørelse herom vil kunne indbringes for ankenævnet, jfr. arbejdsløshedslovens § 99, stk. 1.«

Ved skrivelse af 15. maj 1984 underrettede arbejdsministeriet mig om, at arbejdsdirektoratet havde meddelt A en ny afgørelse i sagen. Det fremgik af arbejdsdirektoratets skrivelse af 27. april 1984 til A, at ministeriet efter ankenævnets fornyede afgørelse af 16. marts 1984 havde anmodet arbejdsdirektoratet om at genoptage sin behandling af sagen. I skrivelsen af 27. april 1984 til A anførte direktoratet følgende:

»...

Direktoratet må ... være af den opfattelse, at De ved modtagelse af arbejdstilbuddet i begyndelsen af maj 1979 har været i en tvangssituation, idet Deres dagpengeret på dette tidspunkt blev anset for ophørt samtidig med at der ikke umiddelbart var eller blev stillet andre arbejdstilbud til rådighed. Ved den senere i maj måned konstaterede ændring af Deres dagpengemæssige situation blev der hverken fra arbejdsformidlingen eller arbejdsløshedskassen taget skridt til at ændre situationen omkring Deres arbejdstilbud på nedsat tid.

I anledning af at De ved flere lejligheder har tilkendegivet, at arbejdsformidlingen i Odense har nægtet at indtegne Dem som arbejdssøgende med henblik på udbetaling af dagpenge, har direktoratet indhentet supplerende oplysninger fra arbejdsformidlingskontoret. Det fremgår heraf, at det hverken kan afvises eller bekræftes, at De har modtaget forkert information om mulighederne for supplerende dagpenge, eller at De skulle være blevet afvist som arbejdssøgende. Af kontorets notater fremgår alene samtaler den 25. april 1979 og 6. december 1979.

I henhold til arbejdsløshedslovens § 57, stk. 4, skal et medlem, som vil have dagpenge udbetalt, ved ledighedens indtræden henvende sig til arbejdsformidlingen for at søge arbejde og i ledighedsperioden skal medlemmet opretholde kontakt med arbejdsformidlingen.

Disse betingelser kan i det foreliggende tilfælde ikke umiddelbart anses for opfyldt, da arbejdsformidlingen ikke har indtegnet Dem som arbejdssøgende og derfor ikke har udfoldet bestræbelser for at anvise Dem arbejde på fuld tid. Imidlertid kan det ikke afvises, at der foreligger en fejlopfattelse med hensyn til mulighederne for på sædvanlig måde at indtegne Dem som arbejdssøgende i den givne situation hvorved adgangen til supplerende dagpenge er blevet hindret. Arbejdsformidlingen har i den givne situation ikke haft anledning til mellem maj og december at udfolde bestræbelser for at skaffe Dem arbejde på fuld tid, men kan på den anden side anses for til stadighed at have været opmærksom på Deres situation som følge af de gentagne henvendelser til arbejdsformidlingen og arbejdsløsheds-kassen, som De angiveligt har rettet i den nævnte periode.

Som følge af den særlige situation der er opstået på baggrund af det ovenfor beskrevne usædvanlige handlingsforløb, finder direktoratet at Deres kontakt med arbejdsformidlingen i fortsættelse af modtagelsen af arbejdstilbuddet efter omstændighederne kan sidestilles med den i arbejdsløshedsloven foreskrevne kontakt og man skal herefter ikke modsætte sig at der udbetales Dem supplerende dagpenge i forbindelse med Deres beskæftigelse på (plejehjemmet).«

| Jeg foretog herefter ikke videre i sagen.